

La Caixa de Beneficència

per JORDI CANTO

V

UNA de les causes principals del malestar econòmic de la Classe mèdica i, per tant, de que sigui una necessitat l'existència i funcionament de la Caixa de Beneficència, és la forma depriment, vergonyosa i suïcida com treballem.

La vida humana no és, ni pot ésser, una cosa rígida i inflexible; la vida humana no és més que una successió i un conjunt de matisos subjectes a mutació constant; però, això, que per a tothom és *una veritat com un temple*, no ha estat mai reconegut per la Classe mèdica.

La *realitat viva*, viva perquè és món, perquè canvia d'acord amb la diversitat de les circumstàncies, no és capaç de moure, ni de fer trontollar la nostra tossuderia, en quant es tracti dels interessos de classe; però aquesta mateixa *realitat viva*, oh, paradoxa!, fa sentir tots els vertigens coneguts a l'individu quan pensa i judica isoladament, més de cara a les pròpies necessitats, que no pas als interessos de classe.

Per aquesta raó, si fos possible, desitjaria per un moment disposar d'un local, de forma celular especial, que em permetés veure reunits i separats alhora, *de tal manera que l'un no pogués veure ni sentir l'altre*, a tots els metges de les terres catalanes; local on essent-hi tots, no s'hi sentís volar una mosca per a en aquestes condicions preguntar a tots, però com si ho preguntés isoladament a cada ú:

—Company: esteu content de la vostra sort? Treballeu amb gust i al vostre gust? Cobreu el suficient per a satisfer les més imperioses necessitats vostres i les de la vostra família?

Estic segur que un NO sortiria de cada boca, propagant-se per la sala com el retruny de l'eco.

I si continuava preguntant:

—No deprimeix el vostre esperit la manera com heu de prestar multitud de serveis? No us indigna l'excess d'amabilitats i complaences que heu de guardar amb bona part de la clientela?

No resteu indignat davant l'explotació a què ens condemnen multitud de societats i a voltes el mateix client? No us avergonyeix la inferioritat en què ens trobem comparats amb els altres obrers i empleats? No sentiu ansies de regeneració, ni teniu aspiracions de cap mena?

En aquest cas, un SI aniria estalonant l'altre, propagant-se per la sala, talment com l'udol d'una fera acorralada.

Si, doncs, sentim tots el desig de millorament i perfecció que sent la majoria dels sers humans; si tots plegat volem rompre les cadenes de l'esclavatge en què vivim i fer valer els nostres drets, què esperem?

Es que és impossible trobar una solució? Si, *individualment*, sentim aquesta fretura de millorament, per què no ens ha d'unir aquest mateix neguit com a un sol home i, units que estiguem, no demostrem que som tot uns homes?

Aquí, en arribar a aquí, sorgiria la discrepància, i la discrepància en allò que abans fou unanimitat sorgiria perquè molts creurien que forçosament se'ls ha de plantejar una contradicció entre els seus particulars interessos o egoïsmes i el millorament de tots nosaltres com a classe. I es parlaria d'interessos creats i tothom voldria adquirir coses noves, sense deixar ningú el que tingués en *dubtosa possessió*, ho i essent encara francament dolent.

I és que els metges, com ningú més, potser, pugui haver-hi, som extremadament *hipersensibles a la por*, i ho som perquè l'un per l'altre ens havem anat acostumant a tractar el client (*isolat o col·lectiu*) amb excessiva amabilitat i complaença, creient, equivocadament, que així ens guanyàriem la seva estima i consideració; quan, en realitat, no fem sinó anar reblant els grillons de la nostra inícia esclavitut.

Siguem amables i complaents, però defensem els nostres interessos amb la mateixa enteresa i